

Αείμνηστε αδελφέ ΔΟΥΛΗ.

Σέ μένα έλαχε ό κληρος νά σοσ ρίξω μερικά νεκρολούλουδα στό σημερ-
νό μνημόσυνό σοσ. Σέ μένα τόν παληό σοσ συναγωνιστή στόν στίβοτων ποίο
λερών προσκοπικῶν αγώνων. Δε θυμηθῆ ή άυλη φυχή σοσ που φτερουγίζει
τήν στιγμή αύτή γύρω μας. Τά όνειρα που πλέξαμε όταν Ένωματάρχης σύ
της 4ης προσκοπικής ομάδος Χανίων ^{ιδανικά για μας} για την ολοκλήρωσι των ποίο ώμορφων
ιδανικῶν, πολύ ξανθόμαλλο άγόρι ζάνοιγες τότε για τους μεγάλους ιδανι-
κούς όρίζοντας. Η ζωή τότε έμοιαζε σε μας μ' ένα άπέραντο κήπο σπαρμέν
λουλουδια που μας φενόταν πως άρκουσε ν' άπλώσωμεν τά χέρια για νά τό
διαβούμε. Τί πλάνη όμως. Τί ούτοπία και τί χίμαιρα. Άργότερα νοιώσαμε
πως ή ζωή είναι λουλούδι με τ' άγκάθι. Ότι οι έτυχίες συνοδεύονται με
θάνατον και οι χαρές με πάση. Οι θυσασυροί της ευγενικής συκαρδιάς
ήταν μοιρατο νά χαθούν πρόωρα. Ο άδυσώπητος χάρος με τό δρεπάνι του
χαμού σε θέρισε στην ποίο ώμορφή σοσ ηλικία της ζωής και της δράσεως.
στην ηλικία που περιμέναμε τόσα από σενα. Στην ηλικία που τά όνειρα
άρχισαν νά γίνονται πραγματικότητες. Στην ηλικία που τά φαντάσματα ήρχι-
σαν νά πέρνουν σάρκα και όστά. Ακόμα δεν μπορέσαμε νά νοιώσωμε πως έφυ-
γες και μας άφησες τόσο σύντομα. Δεν θέλωμε νά τό πιστέψωμε. Αποφεύγω
νά τό φαντασθώμε. Ένας και σύ μέσ' τά 25 β λαστάριατ' άδικοσκοτομένα
έπεσες κάτω από τά βάρβαρα κτυπήματα ενός άνθρωποκαταλύτου, δημίου,
και άφησες την τελευταία σοσ πνοή στην βομή των αιματοβαμένων από τό
αίμα τρώων ήρώων λευτεριάς. Έμεεις οι άδελφοί σοσ πρόσκοποι, πιστεφέ
μας, δεν κλαίτε τον θάνατό σοσ μά τον άδικο χαμό σοσ μόνον.
Δεν πέθανες ή ιδεολογία σοσ σε σύκωσε σ' ένα ύψηλότερο ιδεολογικό επίπεδο
που μας χωρίζει μια μικρή άπόστασις την όπρίαν σοσ όρμιζόμαστε, πα
πως νά την περάσωμε σύντομα για ν' α σμίξωμε και πάλιν με την πανανθρώ-
πινη λευτεριά.

Αίωνία σοσ νά είναι ή μνήμη αδελφέ ΔΟΥΛΗ.

Χανιά ή 8.10.44.

Γ. Ανδριαννίλης

